

İstanbul'la Söyleşi

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 11 Kasım 2012

Doğduğum şehir burası. Sultanların şehri İstanbul'da misafirim.
Şu an bulunduğum ev Aksaray semtinde Hacı bayram mahallesi
Yusuf Paşa durağında.

Hava kararmaya başladı. Aslında yağış olduğu için sabahtan
bu yana gülümsemedi güneş...

Sanki İstanbul biraz da dargın gibi insanlara.

"Bana da dargın mısın İstanbul? Oysa çocukluğumdan bu yana
Ne çok şey paylaşmıştık seninle. Biliyor musun? Dün akşam
Martılar isminde bir şiir yazdım, içinde sen de vardın. Gördüğün
gibi ben seni halen çok seviyorum."

"Martılar ağlıyor bak
Sanma ki
Simit kırıntılarına muhtaç
Belli ki bir aşk bitmiş yine
Feryatları canhıraş...

Boş ver
İstanbul'un martıları hep ağlar zaten
Nasıl ağlamasınlar ki
Bu İstanbul
Çok aşklar tüketti...

Bir aşk uykuya dalmış
Martılar var düşünde
Sevgililere hasret martılar
Ekmek peşinde
Denizse umursamıyor o kendi işinde...

Yaşanmışlıkların ardından
Kanat çırparken
Aslında biliyorlar bu gezegenin mavi olduğunu

Umuda uçuyorlar
Karanlıklardan...

Son bir gayretle uzaklaşırken
Dikenli tellerden
Bir aşk rıhtımına yanaşıp
Güneşe göz kırpmıyorlar
Sevdaları canhıraş..."

Biliyorum, zaten herkes şiirler yazar benim için. Çoğu da sitem eder. Senin yaptığın gibi...

-Hayır ben sitem etmedim sana, sadece İstanbul'un her zaman aşklara gebe olduğunu anlatmaya çalıştım.

Birden dillendi şehir...Çok şikayetçi insanlardan çok. Hani diyor:

Hep eskiye özlem duyarsınız. Bazen benim içinde Ah Eski İstanbul!
Nerede o eski İstanbul? Gibi sözler söylersiniz.

-Allah aşkına! Ben kendim mi geldim bu hale. Siz değil misiniz?
Beni bu hale getiren.

-Biz ne yaptık ki İstanbul?

-Ne mi yaptınız? Hatırlasana çocukluğunun İstanbul'unu...

Hatırlıyorum dedim ve şimdi anlatma sırası bende idi.

-Çocukluğumun, delikanlılığımın İstanbul'unu hatırlıyorum.
Yine şu an bulunduğum evde dayım ve ailesi yaşırdı. Biz annemiz ve dört kardeşimle birlikte misafirliğe gelirdik yaz tatillerinde. Dört çocukla birlikte dayımla yengem. Tam on bir kişi olurduk iki göz odanın içinde. Ama sahiden çok mutluyduk.

-Neden, neden mutluydunuz?

-Bilmem sen o zamanlar çok sakindin. Trafikte bu kadar karmaşa

yoktu. İnsanlar daha sevecendi. Sokağın köşesinde bakkal Mahir amca vardı.

Bir de limonataçı diye adlandırdığımız Rum bakkal amca. O zamanlar Türk, Kürt, Rum, Yahudi, Ermeni hep dosttuk. Din, dil, ırk ayrımı yoktu. Herkes birbirine saygı duyardı. Biz onların bayramlarında onları, onlar bizim bayramlarımızda bizi kutlardı.

-Peki şimdi ne değişti? Bütün bunlar benim kabahatim mi?

-Hayır İstanbul, hayır. Neden senin kabahatin olsun ki? Kabahat bizlerin elbette. Hoş görüyü, sevmeyi, saymayı nasılsa unuttuk birden.

Biraz rahatlar gibi oldu İstanbul.

-Aslında ben de özleyorum eski halimi, şimdi koca gökdelenler yıkılacak da altında kalacağım gibi hissediyorum kendimi.

Denizimi sorarsanız. İnanın ben de ah diyorum. Hatırlasana Süreyya Plajını, geç öbür tarafa Florya'yı. Şimdi deniz değil zehir sanki...

-Çok haklısın. Ama üzülme sadece senin denizini değil, bir çok denizi bu hallere getirdik.

-Bir de çok kalabalık oldum. Başı sıkışan koşup bana geliyor. Büyüdüm kocaman oldum. Ama büyüdükçe yoruldum artık.

-Evet, çocukluğumda ve gençliğimde yürüyerek dolaşırdık senin her tarafını, Yedi Kule'den tut da, Rumeli Hisarı'na, Anadolu Hisarı'na, Florya sahillerinden Yenikapıya, Kumkapıya. Arada bir karşıya geçebilmek için zorunlu bir vapur sefası yapardık. Ama tadına doyumazdı.

O zamanlar vapurlarda herkesin elinde gazete olurdu. Elinde gazete olmayanlar da uzaktan gazete başlıklarını okumaya çalışırdı.

Şimdi öylemi ya! Kimse ne kitap ne gazete okuyor artık.

-Galiba biraz da bu yaşadıklarınız ve bana yaşattıklarınız. Okuma alışkanlığınızı kaybetmenizden kaynaklanıyor.

-Haklısın, bir hayat telaşı aldı hepimizi. Bir menfaat furyası sardı benliğimizi. Okumayı, eğlenmeyi, sosyalleşmeyi, kırlarda gezmeyi, çiçekleri, çiçekleri bile koklamayı unuttuk.

İyi geldi seninle dertleşmek be İstanbul teşekkürler.

-Benim için de öyle oldu. Siz insanlar yine arada belki birbirinizle dertleşip rahatlıyorsunuz.

Ama beni ne dinleyen var. Ne de halimden anlayan. Bir de şu depremden çok korkuyorum. Çok büyük olacakmış. Her tarafım yıkılacakmış...

-Merak etme İstanbul sen bu yüreğinle hep ayakta kalacaksın.

Önemli olan biz de yüreğimizi tekrar sana uyduralım...

Bir kaç gün sonra çok sevdiğim İzmir'e, oradan da Kuşadasına döneceğim. Ama seni de hep seveceğim İstanbul.

Mehmet Fikret ÜNALAN